

Arrest

nr. 143 954 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 2 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. De aanvraag werd geactualiseerd op 8 oktober 2010, 13 juli 2011, 28 september 2011, 30 september 2011, en op 29 november 2011.

1.2. Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend met actualisaties dd. 08.10.2010, 13.07.2011, 28.09.2011, 30.09.2011, 29.11.2011 door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij G.C.V. Akty Team, d.d. 04.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 08.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van Het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie d.d. 02.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Op 29.11.2011 vroeg de advocaat om een eventuele bijkomende termijn om een nieuwe werkgever te vinden en een nieuwe aanvraag tot tewerkstelling te doen. Er wordt evenwel aan geen enkele vreemdeling een nieuwe termijn toegekend en bijgevolg ook niet aan betrokkene. Betrokkene had volgend op ons aangetekend schrijven drie maanden de tijd om zijn dossier aan te vullen en te vervolledigen bij de gewesten.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft Nederlandse les gevolgd en legt een huurcontract en een arbeidscontract voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen - betrokkene heeft enkel een verblijfsaanvraag ingediend op 01.07.2009. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.3. Op 2 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

*in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 09/02/2012,
wordt aan D.R.*

(...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 01/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum*".

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 2 maart 2012 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 9 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, hierna "de bestreden beslissing".

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"In de bestreden beslissing d.d. 09.02.2012 wordt vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn gevraagde regularisatie beroep deed op criterium 2.8.B van de inmiddels vernietigde Instructie, die echter wel nog wordt toegepast. Verwerende partij stelt daarbij dat hoewel ze noch de verblijfsduur conform het criterium 2.8.B noch de lokale verankering betwist, verzoeker niet in aanmerking kan komen voor de "economische regularisatie" gezien de werkgever die hem tewerk zou stellen niet voldeed en er dus een negatieve beslissing werd genomen op 02.08.2011 i.v.m. de aanvraag van de arbeidskaart B. Deze motivering is strijdig met het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

In het licht van de Vreemdelingenwet en het K.B. van 7.10.2009 inzake tewerkstelling economische regularisatie" en de opvolgingscomités mag toch minstens verwacht worden dat verwerende partij verzoeker op de hoogte stelt van de problemen van zijn toekomstige werkgever. Verzoeker verwijst in

dat opzicht naar de verduidelijkingen die het kabinet Wathélet op 16.10.2009 te kennis bracht aangaande de diverse criteria van de instructie van 19.07.2009, meer bepaald m.b.t. het in casu ingeroepen criterium 2.8.B:

"de aanvraag voor arbeidskaart B mag door een andere werkgever of met een ander contract worden ingediend dan werkgever en contract die vermeld stonden in de regularisatieaanvraag. Dat kan bijvoorbeeld als het werkaanbod niet meer geldt wanneer de voorwaardelijke regularisatie is toegestaan. de nieuwe werkgever moet de arbeidskaart B dan aanvragen met model arbeidscontract binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de voorwaardelijke regularisatie"

Het wordt dus aanvaard dat de betrokken vreemdeling/kandidaat-werknemer een andere werkgever kan zoeken en vinden binnen diezelfde termijn van 3 maanden, bijv. in het geval dat de werkgever de werknemer niet meer kan aanwerven of geen bijdragen heeft betaald (stuk 6).

In het licht van deze toelichting van het kabinet Wathélet en het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel, mag toch minstens van de verwerende partij verwacht worden dat ze verzoeker op de hoogte had gesteld van de problemen van zijn toekomstige werkgever. Op zijn beurt, mag van verzoeker niet verwacht worden dat hij een procedure voert om het mogelijk probleem van zijn werkgever te achterhalen en zodoende verwerende partij op de hoogte zou kunnen brengen van eventuele (negatieve) evoluties in zijn regularisatiedossier... nu toch duidelijk blijkt dat niet de werkgever in personam, maar de mogelijkheid op een toekomstige tewerkstelling centraal staat en de ratio legis uitmaakt van criterium 2.8.B van de inmiddels vernietigde instructie... Verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij gemakkelijk een andere werkgever had kunnen vinden die na zijn voorwaardelijke regularisatie een arbeidskaart had kunnen aanvragen. Feit is dat verwerende partij hem die kans niet geboden heeft.

Zie: tekst in Nieuwsbrieven VMC over besprekingen in Opvolgingscomité:

- Nieuwsbrief nr. 13/ 30.07.2010: Als dit contract niet meer geldig zou zijn (bijv. omdat de datum van indienstneming verstrijkt voor de regularisatie beslist wordt) kan altijd een nieuw contract worden voorgelegd (bij dezelfde of bij een andere werkgever). "Voorwaardelijk geregulariseerde personen wiens werkgever (die een arbeidscontract ondertekende) weigert om een arbeidsvergunning aan te vragen, kunnen steeds een andere werkgever zoeken om een arbeidsvergunning aan te vragen. Dan kan echter slechts binnen de termijn van 3 maanden (zie puntje hierboven)."(stuk 4)

- Nieuwsbrief nr. 3 /14.02.2011 "Nieuwe info: Als dit arbeidscontract tijdens de behandelingsperiode van de regularisatieaanvraag al niet meer geldig is (bijv. omdat de voorziene datum van indienstneming verloopt, of omdat de kandidaat-werkgever failliet is). dan is dat voor DVZ geen reden tot weigering van de regularisatie. DVZ beoordeelt enkel of er tussen 15/9 en 15/12/2009 een arbeidscontract werd voorgelegd voor de vereiste duur en het vereiste loon. Als dat voldaan is (en ook de andere 2.8.B voorwaarden), dan beslist DVZ positief tot regularisatie onder 'opschortende voorwaarde'.

° De voorwaarde om de regularisatie echt te doen ingaan, is dat eerst een arbeidskaart B moet worden toegekend. DVZ deelt dat per brief mee aan de vreemdeling. Vanaf ontvangst van die brief start een termijn van 3 maanden waarbinnen een werkgever voor deze vreemdeling een arbeidsvergunning kan aanvragen bij het gewest dat bevoegd is voor de plaats van tewerkstelling. Dat kan ook een andere werkgever zijn dan die van de regularisatieaanvraag.. De arbeidsvergunning en arbeidskaart B moet gevraagd worden met een speciaal modelcontract, door de originele of een nieuwe werkgever. Als het gewest de arbeidsvergunning weigert voor de 3 maanden voorbij zijn, kan er nog een aanvraag worden ingediend bij het gewest, uiterlijk binnen de 3 maanden na de voorwaardelijke positieve beslissing van de DVZ.

° Als het gewest geen enkele beslissing neemt binnen de 3 maanden na de voorwaardelijk positieve beslissing van de DVZ, wacht de DVZ op de gewestelijke beslissing vooraleer echt te beslissen over de regularisatie.

Na een negatieve beslissing van het gewest (na het verlopen van de termijn van 3 maanden), neemt DVZ een negatieve beslissing over de regularisatie. DVZ wacht daarbij niet op de uitkomst van een eventueel beroep bij het gewest tegen de weigering van arbeidskaart. " (stuk 5).

Aldus wordt tegemoetgekomen aan een vorm van overmacht, zijnde een nadelige toestand waaraan betrokkene geen schuld heeft, in geen enkel opzicht. (Volgens Van Daele op pag. 2183 is overmacht: "niet toerekenbare onmogelijkheid om zijn verplichting na te komen").

Het strookt niet met het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, noch met de zorgvuldigheidsplicht om de betrokken vreemdeling geen bijkomende termijn te geven om alsnog een andere werkgever te zoeken (werkgever die dan uiteraard bereid moet zijn de

arbeidsovereenkomst te ondertekenen en de aanvraag in te dienen bij de bevoegde dienst Migratie van de Vlaamse Overheid), terwijl dit wel voorzien werd in de richtlijnen die naar voor zijn gekomen bij de bespreking in het Opvolgingscomité. Dit gebrek aan 'soepelheid' in de appreciatie van een regularisatiedossier komt fundamenteel onrechtvaardig over omdat de betrokken vreemdeling volledig, maar dan ook volledig afhankelijk is van de actieve handelingen van de werkgever, terwijl diens nalatigheid enkel en alleen nadelig is of kan zijn voor de werknemer. Verwerende partij beperkt hierdoor haar 'soepelheid in de appreciatie van een regularisatiedossier', wat een schending uitmaakt van art. 9bis Vreemdelingenwet (arrest RvV 75831 d.d. 27.02.2012 - stuk 7). Men kan stellen (zoals in het geval van een wet die als strijdig met het gelijkheidsbeginsel wordt beschouwd) dat de toepassing van de motivering in de betreden beslissing een niet-gerechtigd onderscheid teweegbrengt t.a.v. personen die zich in een gelijkaardige en vergelijkbare positie bevinden, nl. vreemde personen die een positieve beslissing tot machtiging bekomen hebben doch die voor de vervulling van de opschortende voorwaarde afhankelijk zijn van het optreden van de werkgever en andere die niet geregulariseerd worden omwille van een overmachtssituatie, bijv. een faillissement dat zich buiten hun weten om heeft voltrokken. In dit laatste geval krijgt de vreemdeling immers geen kans meer op een mogelijke regularisatie terwijl de vreemdeling die geconfronteerd wordt met een faillissement of problemen van zijn werkgever na zijn regularisatie dit wél krijgt. In het kader van een regularisatie die onder opschortende voorwaarde is toegekend en waarbij de werkgever failliet gaat na de toekenning van de regularisatie krijgt de vreemdeling wél nog een kans. Hij heeft de mogelijkheid om nog binnen de drie maanden een andere werkgever te vinden. Maar een vreemdeling die geconfronteerd wordt met een faillissement of problemen voor regularisatie, krijgt geen kans. Voor dit onderscheid is geen rechtvaardiging. De ene vreemde werknemer kan nog snel het 'gebrek aan werkgever' rechtzetten, of dit nog minstens proberen, de andere kan dit niet en die mogelijkheid wordt hem gewoonweg ontnomen zonder enige redelijke verantwoording”.

4.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

4.3. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat in de bestreden beslissing vastgesteld wordt dat zij in het kader van haar gevraagde regularisatie beroep deed op criterium 2.8.B van de inmiddels vernietigde instructie die echter wel nog wordt toegepast, mist haar vaststelling feitelijke grondslag nu uit de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat de verzoekende partij zich beroepen heeft op de instructie van 19 juli 2009, doch geenszins dat deze nog wordt toegepast. Integendeel blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Voorts meent de verzoekende partij dat de motivering dat zij niet in aanmerking komt voor economische regularisatie gezien de werkgever die haar tewerk zou stellen niet voldeed en er dus een negatieve beslissing werd genomen op 2 augustus 2011 in verband met de aanvraag van de arbeidsvergunning, kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij meent dat in het licht van de vreemdelingenwet, het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 inzake tewerkstelling 'economische regularisatie' en de opvolgingscomités, mag verwacht worden dat de verwerende partij haar op de hoogte had gesteld van problemen met haar toekomstige werkgever. De verzoekende partij verwijst in dat opzicht naar de verduidelijkingen die het kabinet Wathélet op 16 oktober 2009 bracht aangaande de diverse criteria van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald met betrekking tot het *in casu* ingeroepen criterium 2.8.B., waarna zij een uiteenzetting geeft over de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag voor een arbeidsvergunning door een andere werkgever dan deze vermeld in de regularisatieaanvraag binnen de drie maanden na de toekenning van de voorwaardelijke regularisatie, zoals blijkt uit de toelichting van het kabinet Wathélet en de besprekingen in het opvolgingscomité.

Met haar uiteenzetting gaat de verzoekende partij duidelijk voorbij aan de motieven dat zij zich in haar aanvraag beroepen heeft op de instructie van 19 juli 2009, doch deze instructie vernietigd werd en bijgevolg de erin vermelde criteria niet meer van toepassing zijn.

Het motief betreffende het voorgelegde arbeidscontract bepaalt enkel dat de verwerende partij op 8 februari 2011 een schrijven heeft gestuurd aan de verzoekende partij met de vermelding dat zij instructies zal geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B en dat uit een schrijven van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 2 augustus 2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd, zodat dit niet als grond voor regularisatie aanvaard kan worden, doch bevat geenszins een verwijzing naar het toepassen van de (vernietigde) instructie. Ook het schrijven van 8 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen verwijzing naar de instructie.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De verwerende partij kon dan ook op grond van de ruime appreciatiebevoegdheid de verzoekende partij inlichten over het feit dat zij instructies zal geven tot het machtigen tot verblijf onder voorbehoud van een arbeidskaart B en de verzoekende partij de machtiging tot verblijf weigeren bij het niet voldoen aan de in het schrijven opgegeven voorwaarde. Zoals uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt werd de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B op 2 augustus 2011 geweigerd, zodat niet voldaan is aan de in het schrijven opgegeven voorwaarde tot regularisatie.

Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat de instructie van 19 juli 2009, waarop de verzoekende partij zich in haar aanvraag beroepen had, vernietigd werd waardoor de erin vermelde criteria niet meer van toepassing zijn en gelet op het feit dat het motief betreffende het voorgelegde arbeidscontract geenszins een verwijzing naar het toepassen van de (vernietigde) instructie bevat, is het betoog van de verzoekende partij betreffende de verduidelijkingen van het kabinet Wathélet en de besprekingen in de opvolgingscomités betreffende de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en de verwijzing naar het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij meent dat in het licht van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 inzake tewerkstelling 'economische regularisatie', mag verwacht worden dat de verwerende partij haar op de hoogte had gesteld van problemen met haar toekomstige werkgever, laat zij na aan te tonen op grond van welke bepaling uit de vreemdelingenwet of uit het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers zij meent deze verwachting te mogen koesteren. De Raad is geen dergelijke bepaling in de vreemdelingenwet of het voornoemd koninklijk besluit bekend.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij gemakkelijk een andere werkgever had kunnen vinden die na haar voorwaardelijke regularisatie een arbeidskaart had kunnen aanvragen doch dat de verwerende partij haar deze kans niet geboden heeft, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde als volgt: *"Op 29.11.2011 vroeg de advocaat om een eventuele bijkomende termijn om een nieuwe werkgever te vinden en een nieuwe aanvraag tot tewerkstelling te doen. Er wordt evenwel aan geen enkele vreemdeling een nieuwe termijn toegekend en bijgevolg ook niet aan betrokkene. Betrokkene had volgend op ons aangetekend schrijven drie maanden de tijd om zijn dossier aan te vullen en te vervolledigen bij de gewesten."* De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, binnen de ruime appreciatiebevoegdheid waarover zij te dezen beschikt, niet kon stellen dat de arbeidskaart B geweigerd werd waardoor het arbeidscontract niet als grond voor regularisatie kan aanvaard worden en dat de verzoekende partij volgend op het aangetekend schrijven betreffende de voorwaardelijke regularisatie drie maanden de tijd had om haar dossier aan te vullen en te vervolledigen bij de gewesten. De Raad is geen wettelijke bepaling bekend die de verwerende partij verplicht om de verzoekende partij na de weigering van de arbeidskaart B en het verlopen van de termijn van drie maanden na de voorwaardelijke regularisatie de kans te geven een andere werkgever te vinden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt bij het beoordelen van de grond van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het 'gebrek aan soepelheid' in de appreciatie van het regularisatiedossier een schending uitmaakt van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad en dit arrest toevoegt aan haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

De overige door de verzoekende partij voorgelegde stukken, ter ondersteuning van de uiteenzetting van het middel, kunnen geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de 'toepassing van de motivering' een niet gerechtvaardigd onderscheid teweeg brengt, laat zij na aan te geven welk beginsel of bepaling hierdoor wordt geschonden.

De Raad wijst erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen*" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partij wijst enkel ter vergelijking naar de mogelijkheid dat een wet strijdig wordt bevonden met het gelijkheidsbeginsel, doch geeft niet aan welke bepaling of beginsel verhindert dat een 'toepassing van de motivering' een, niet gerechtvaardigd, onderscheid teweeg brengt.

In casu ontbreekt aldus een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij betreffende het bestaan van een ongerechtvaardigd onderscheid tussen categorieën van personen in een gelijkaardige en vergelijkbare positie een zeer verwarde argumentatie voert, zodat het de Raad niet duidelijk is waaruit het ongerechtvaardigd onderscheid bestaat.

In zoverre de verzoekende partij immers stelt dat een ongerechtvaardigd onderscheid bestaat tussen vreemdelingen die een positieve beslissing tot machtiging bekomen en voor de vervulling van de opschortende voorwaarde van het optreden van de werkgever afhankelijk waren en de vreemdelingen die niet geregulariseerd worden omwille van een overmachtssituatie zoals bijvoorbeeld faillissement, dat in het laatste geval de vreemdeling immers geen kans meer krijgt op een mogelijke regularisatie terwijl de vreemdeling die geconfronteerd wordt met een faillissement of problemen na zijn regularisatie dit wel krijgt, stelt de Raad vast dat de stelling van de verzoekende partij dat de vreemdeling die geconfronteerd wordt met faillissement of problemen na zijn regularisatie wel nog een kans krijgt op mogelijke regularisatie, geen steek houdt. Immers gezien de vreemdeling uit de eerste categorie reeds een regularisatie bekomen heeft, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat hij nog een kans krijgt op een 'mogelijke regularisatie' bij faillissement of problemen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de vreemdeling die in het kader van een regularisatie die onder opschortende voorwaarde is toegekend en waarbij de werkgever failliet gaat na de toekenning van de regularisatie wel nog een kans krijgt en de mogelijkheid heeft om nog binnen de drie maanden een andere werkgever te vinden doch een vreemdeling die geconfronteerd wordt met een faillissement of problemen voor de regularisatie geen kans meer krijgt, wijst de Raad opnieuw op de in voormelde alinea gedane vaststellingen. Gezien de vreemdeling uit de eerste categorie reeds een regularisatie werd toegekend, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat vreemdelingen uit de eerste categorie nog een kans nodig hebben of de mogelijkheid nodig hebben om binnen de drie maanden een andere werkgever te vinden. In zoverre kan aangenomen worden dat de verzoekende partij doelt op de voorwaardelijke regularisatie, waarbij alsdan dus het onderscheid tussen vreemdelingen waarbij de werkgever failliet gaat na de toekenning van de voorwaardelijke regularisatie en vreemdelingen die geconfronteerd worden met faillissement of problemen voor de voorwaardelijke regularisatie beoogd wordt, waarbij de eerste categorie de mogelijkheid heeft om binnen de drie maanden een andere werkgever te vinden en de tweede categorie deze mogelijkheid ontbeert, maakt de verzoekende partij

geenszins aannemelijk dat de vreemdeling die reeds voor de voorwaardelijke regularisatie geconfronteerd wordt met een faillissement of problemen bij de werkgever, niet de mogelijkheid heeft een andere werkgever te vinden.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER